

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/78/2017
Identifikačné číslo spisu: 1213202721
Dátum vydania rozhodnutia: 27.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1213202721.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: P. S. O., C. XX, C., zastúpeného JUDr. Líviou Krnčokovou, advokátkou, 29. augusta č. 5, Bratislava, proti žalovanému: CAPITOL, akciová spoločnosť, Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 35 750 448, v konaní o zaplatenie 30.942,37 EUR s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10. mája 2017, č. k. 3Cob/319/2016-362, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovanému právo na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II, ako súd prvej inštancie, rozsudkom zo dňa 05.04.2016, č. k. 25Cb/74/2013-346, konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania zo sumy 9.199,42 EUR vo výške 0,25 % ročne od 16.04.2009 do zaplatenia zastavil, žalobu vo zvyšku zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v sume 1.856,50 EUR do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. S poukazom na § 261 ods. 1, 2; § 566 ods. 1; § 567 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, súd prvej inštancie uviedol, že medzi žalobcom ako mandatárom a žalovaným ako mandantom, bola dňa 03.09.2007 uzavretá v písomnej forme platná mandátna zmluva, ktorá napriek tomu, že v prípade žalobcu nešlo o podnikateľský subjekt, obsahovala dohodu zmluvných strán o voľbe práva Obchodného zákonníka. Súčasne predmetná mandátna zmluva obsahovala tiež dohodu zmluvných strán zodpovedajúcu dikcii § 272 ods. 2 Obchodného zákonníka.

3. Na základe predmetnej mandátnej zmluvy žalobca vykonával u žalovaného funkciu člena predstavenstva, pričom článok III. mandátnej zmluvy obsahoval dohodu zmluvných strán o odmene za

výkon činnosti žalobcu ako mandátára, ktorá sa podľa dohody účastníkov konania skladala z dvoch častí, a to z fixnej odmeny vo výške 2.987,45 EUR mesačne a z variabilnej odplaty (odplaty za úspech) vo výške 0,20 EUR za každú netto návrhovú jednotku (NNJ), vyplácanej vo forme zálohy, každý kalendárny štvrtrok, po schválení výsledkov daného obchodného štvrtroku predstavenstvom mandanta a súčasne písomným odsúhlasením dozornou radou s tým, že nárok na variabilnú odplatu (odplatu za úspech) žalobcovi, ako mandatárovi mohol vzniknúť len v prípade kumulatívneho splnenia cieľov uvedených v článku I., bod 1 mandátnej zmluvy.

4. Zmluvný vzťah medzi stranami sporu, založený mandátnou zmluvou, bol ukončený k 01.12.2009, na základe platnej písomnej dohody zo dňa 26.11.2009. Žalobca uplatňuje nárok na zaplatenie variabilnej odplaty za obdobie od 01.01.2009 do 26.11.2009, v celkovej sume 30.942,37 EUR.

5. Okresný súd dospel k jednoznačnému záveru, že žalobcovi za riadny výkon činnosti mandátára v zmysle predmetnej mandátnej zmluvy, patrila bez ohľadu na jeho celkovú úspešnosť pri výkone funkcie člena predstavenstva fixná odmena, pričom variabilná odplata predstavovala bonusovú odmenu, na ktorú žalobcovi mohol vzniknúť nárok len v prípade kumulatívneho splnenia hlavných cieľov špecifikovaných v zmluve. Z tohto pohľadu, bolo podľa názoru súdu prvej inštancie prirodzené, že podmienky na vyplatenie variabilnej odplaty, ktorá je aj v samotnej mandátnej zmluve nazvaná odplatom za úspech, boli v predmetnej zmluve nastavené podstatne prísnejšie oproti podmienkam na vyplatenie fixnej odmeny vo výške 2.987,45 EUR mesačne.

6. Súd prvej inštancie zdôraznil, že napriek snahe žalobcu ku kumulatívne splneniu cieľov, v konečnom dôsledku nedošlo, preto žalobcovi ani nemohlo vzniknúť právo na vyplatenie variabilnej odplaty, ktorá je odplatom za úspech, a nie za vyvinutie maximálneho úsilia.

7. Okresný súd uviedol, že pre posúdenie obsahu zmluvného vzťahu, medzi stranami sporu a ich práv a povinností z neho vyplývajúcich, bola podstatná výlučne písomná mandátna zmluva zo dňa 03.09.2007 a v zmysle jej ustanovení nepostačuje na vyplatenie variabilnej odplaty aktívna a pravidelná účasť žalobcu na riadení žalovaného a snaha o maximálne naplnenie obsahu predmetnej mandátnej zmluvy. Aj skutočnosť, že variabilné odplaty za roky 2007 a 2008 boli žalobcovi žalovaným uhradené napriek kumulatívne nesplneniu hlavných cieľov stanovených predmetnou mandátnou zmluvou, je podľa okresného súdu, vo vzťahu k predmetu sporu, skutkovo i právne irelevantná.

8. Na základe vyššie uvedených skutočností, dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobcovi za obdobie od 01.01.2009, do ukončenia mandátneho vzťahu, nevznikol nárok na variabilnú odplatu, z dôvodu nesplnenia zmluvou stanovených podmienok pre vznik tohto nároku. Preto okresný súd vyhodnotil žalobou uplatnený nárok ako skutkovo i právne neopodstatnený, pričom z dôvodu čiastočného späťvzatia návrhu, konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania zo sumy 9.199,42 EUR vo výške 0,25 % ročne od 16.04.2009 do zaplatenia zastavil, vo zvyšku žalobu zamietol. Výrok o trovách konania sa zakladá podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

9. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, na odvolanie žalobcu, napadnutým rozhodnutím zo dňa 10.05.2017, č. k. 3Cob/319/2016-362, rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania, potvrdil. Zároveň žalovanému priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania.

10. Odvolací súd konštatoval vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie a reflektujúci na dôvody odvolania, uviedol že okresný súd správne vyhodnotil skutkový stav a vec správne právne posúdil.

11. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí zdôraznil, že v konaní sa súd prvej inštancie nedopustil vady, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktorú by musel odvolací súd prihliadať. Z uvedeného dôvodu, obsah odvolania žalobcu nebol spôsobilý spochybníť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie, a to z hľadiska odvolacích dôvodov v ňom uvedených. Odvolací súd konštatoval, že ani v odvolacom konaní, neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by

mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie.

12. Podľa odvolacieho súdu, súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí poskytol odpoveď na všetky kľúčové otázky sporovej právnej veci, pričom nie je potrebné, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorými sa stotožňuje. Z vykonaného dokazovania, podľa odvolacieho súdu vyplýva, že nebol splnený plán stanovený v čl. I ods. 1 písm. a) - i) Mandátnej zmluvy, na výkone funkcie z 03.09.2007, čo bolo jedným z predpokladov vyplatenia, tzv. variabilnej odmeny mandatára. V prípade, že nebola splnená čo i len jedna z troch kumulatívne stanovených podmienok na vyplatenie variabilnej časti odmeny, podľa odvolacieho súdu, nemohol byť nárok uplatnený žalobou dôvodný. Krajský súd dodal, že súd nemusí vykonať všetky dôkazy navrhnuté stranou konania ale len tie, ktoré sú dostatočné na preukázanie skutkového stavu. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu a vec správne právne posúdil, z ktorého dôvodu jeho rozhodnutie v zamietajúcej časti potvrdil. Výrok o trovách odvolacieho konania sa zakladá podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p.

13. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že procesným postupom krajského súdu mu bolo znemožnené uskutočňovať jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.).

14. Žalobca uviedol, že odvolací súd sa môže obmedziť na konštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie iba v prípade, ak argumenty proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, uvedené v odvolaní, sú totožné s argumentmi uvedenými v žalobe alebo s argumentmi uplatnenými v prvoinštančnom konaní a súd prvej inštancie sa s týmito argumentmi vo svojom rozhodnutí už dostatočným spôsobom vyrovnal. Dovolateľ je toho názoru, že odvolací súd by mal odkázať na správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie takým spôsobom, z ktorého bude zrejmé, akého konkrétneho argumentu, uvedeného v odvolaní, sa týka. Uviesť konkrétne argumenty, ohľadom ktorých sa uplatňuje postup podľa § 387 ods. 2 C. s. p., je potrebné podľa dovolateľa aj preto, aby strana konania vedela identifikovať, s akými argumentmi (dôvodmi) súdu prvej inštancie, sa odvolací súd stotožnil. Ak tak odvolací súd neurobí, dôjde k nesprávnemu procesnému postupu, ktorý znemožní strane konania, v danom prípade žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Dovolateľ zdôraznil, že v danom spore bolo otáznne, či k splneniu cieľov vyplývajúcich z mandátnej zmluvy došlo. V tejto súvislosti žalobca dodal, že v konaní preukazoval a tvrdil, že ciele spoločnosti boli splnené na 100 % a viac. Súd prvej inštancie, podľa dovolateľa, nielenže v odôvodnení svojho rozsudku predmetnú obranu ani nespomenul, ale touto sa ani nezaoberal a teda sa s ňou nijakým spôsobom ani nevyrovnal, rovnako ako s listinnými dôkazmi predloženými zo strany žalobcu. Napriek uvedeným nedostatkom rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti napadnutej odvolaním, potvrdil postupom podľa § 387 ods. 2 C. s. p. Odvolací súd sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia okresného súdu a na zdôraznenie správnosti tohto rozhodnutia, odvolací súd len vo všeobecnosti konštatoval, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil skutkový stav a vec správne právne posúdil.

16. Ďalej dovolateľ poukázal na čl. I., čl. III. body 1 až 4 mandátnej zmluvy s tým, že z rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie, čím bola žalobcovi upretá realizácia procesných oprávnení, a to vyjadrovať sa k všetkým vykonaným dôkazom. Dovolateľ má za to, že súd prvej inštancie, ani odvolací súd, sa nezapodievali tým, že vyhodnotenie plnenia cieľov podal žalovaný za rôzne obdobia a rôzne parametre, ktoré nie sú vo vzájomnej zhode, a už vôbec nie sú v zhode s rozhodným obdobím, za ktoré si žalobca uplatňoval zaplatenie variabilnej odmeny. Vzhľadom na nezodpovedané otázky zo strany súdu prvej inštancie, preto nie je zrejmé, ako mohol odvolací súd dospieť k záveru, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že nebol splnený plán stanovený v čl. I. ods. 1 písm. a) - i) mandátnej zmluvy na výkon funkcie z 03.09.2007, čo bolo jedným z predpokladov vyplatenia, tzv. variabilnej odmeny mandatára.

17. Dovolateľ je toho názoru, že odôvodnenia rozsudkov súdov nižších inšancií, sú nedostatočné, keďže ich písomné vyhotovenia neobsahujú zásadné vysvetlenia dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. Preto má žalobca za to, že v základnom konaní pred súdmi (pred súdom prvej inšancie a pred odvolacím súdom), mu bolo nesprávnym procesným postupom znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto nesprávnosť nenapravil ani odvolací súd, v rámci odvolacieho konania.

18. Žalobca dodal, že ho súdy postavili do nevýhodnejšej pozície v porovnaní so žalovaným, nakoľko sa žiadnym spôsobom nevysporiadali s jeho vyjadrením a s dôkazmi na preukázanie tvrdenia, že plnenie naplánovaných cieľov podľa čl. I. mandátnej zmluvy, bolo preukázané listinnými dôkazmi, z obsahu ktorých je zrejmé, že kumulatívne plnenie plánu predpísaného poistného, bolo splnené na 100 %. Žalobca má preto za to, že mu súdy neposkytli ochranu, pričom argumenty, svedčiacie v jeho prospech, nijako nevyhodnotili, dokonca ich vôbec nebrali do úvahy, čím neopodstatnene zvýhodnili žalovaného, na úkor žalobcu. Takýto postup súdov, podľa dovolateľa, nie je možné považovať za spravodlivý proces.

19. Na základe vyššie uvedeného, dovolateľ navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípadne, zrušil aj rozsudok súdu prvej inšancie, alebo aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že vyhovie žalobe v časti napadnutej odvolaním, v ktorej súd prvej inšancie, žalobu zamietol; a uloží žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 30.942,37 Eur s prísľušenstvom, t. j. s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 9.199,42 Eur od 16.04.2009 do zaplataenia, úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 9.335,04 Eur od 16.07.2009 do zaplataenia, úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 8.309,32 Eur od 16.10.2009 do zaplataenia, úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 4.098,59 Eur od 16.01.2010 do zaplataenia, a prizná žalobcovi náhradu trov konania. Zároveň si dovolateľ uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

20. Žalovaný, sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal spor a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu, je potrebné odmietnuť podľa § 447 písm. c/ C. s. p.

22. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inšancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

23. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

24. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

25. Podľa § 428 C. s. p., dovolateľ musí v dovolaní popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

26. Podľa § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

27. Predmetom dovolacieho prieskumu je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým rozhodnutím bol rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania, potvrdený. Z tohto dôvodu je dovolanie voči napadnutému rozhodnutiu prípustné podľa § 420 C. s. p., pretože ide o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie v danom procesnom štádiu končí.

28. Podľa názoru žalobcu, je jeho mimoriadny opravný prostriedok prípustný podľa § 420 písm. f/ C. s. p., v zmysle ktorého ustanovenia je dovolanie prípustné, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

29. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

30. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R129/1999). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

31. Z obsahu dovolania je zrejmé, že za vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p., považuje dovolateľ taký postup odvolacieho súdu, ktorým postupoval podľa ust. § 387 ods. 2 C. s. p. napriek tomu, že na takýto postup neboli splnené podmienky. Uvedeným nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva, a to právo uplatňovať prostriedky procesnej obrany a právne argumenty na preukázanie uplatneného nároku, právo vyjadrovať sa k veci a k vykonaným dôkazom.

32. Podľa dovolateľa, odvolací súd by mal odkázať na správnosť dôvodov v rozhodnutí súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 2 C. s. p. takým spôsobom, z ktorého bude zrejmé, akého konkrétneho argumentu uvedeného v dovolaní sa tento postup týka. Uviesť konkrétne argumenty je potrebné aj preto, aby odvolateľ vedel identifikovať, s akými konkrétnymi argumentmi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožnil.

33. Dovolací súd zo spisu zisťuje, že medzi žalobcom ako mandatárom a žalovaným ako mandantom bola dňa 3.9.2007 uzavretá v písomnej forme platná mandátna zmluva, ktorá napriek tomu, že v prípade žalobcu nešlo o podnikateľský subjekt obsahovala platnú a jednoznačnú dohodu zmluvných strán o voľbe práva obchodného zákonníka. Súčasne predmetná mandátna zmluva obsahovala tiež dohodu zmluvných strán zodpovedajúcu dikcii § 272 ods. 2 Obchodného zákonníka. Na základe predmetnej mandátnej zmluvy žalobca vykonával v žalovanej spoločnosti funkciu člena predstavenstva, pričom článok III. predmetnej mandátnej zmluvy obsahoval jednoznačnú a zrozumiteľnú dohodu zmluvných

strán o odmene za výkon činnosti žalobcu ako mandatára, ktorá sa podľa dohody účastníkov konania skladala z dvoch častí a to z fixnej odmeny vo výške 90.000,- Sk, t. j. 2.987,45 EUR mesačne, a z variabilnej odplaty (odplaty za úspech) vo výške 6,- Sk, t. j. 0,20 EUR za každú netto návrhovú jednotku (NNJ), vyplácanej vo forme zálohy každý kalendárny štvrtrok po schválení výsledkov daného obchodného štvrtroku predstavenstvom mandanta a súčasne písomným odsúhlasením dozornou radou s tým, že nárok na variabilnú odplatu žalobcovi ako mandatárovi mohol vzniknúť len v prípade kumulatívneho splnenia cieľov uvedených v článku I bod 1 predmetnej mandátnej zmluvy. Zmluvný vzťah medzi stranami sporu, založený predmetnou mandátnou zmluvou bol ukončený k 1.12.2009, na základe platnej písomnej dohody zo dňa 26.11.2009. Žalobca v danom konaní uplatňoval nárok na zaplatenie variabilnej odplaty za obdobie od 1.1.2009 do 26.11.2009 v celkovej sume 30.942,37 EUR. Vo vzťahu k uplatňovanej variabilnej odplate súd dospel k jednoznačnému záveru, že žalobcovi za riadny výkon činnosti mandatára, v zmysle predmetnej mandátnej zmluvy, patrila bez ohľadu na jeho celkovú úspešnosť pri výkone funkcie člena predstavenstva fixná odmena, pričom variabilná odplata predstavovala bonusovú odmenu, na ktorú žalobcovi mohol vzniknúť nárok len v prípade kumulatívneho splnenia hlavných cieľov špecifikovaných v zmluve. Z tohto pohľadu je podľa názoru súdu prvej inštancie prirodzené, že podmienky na vyplatenie variabilnej odplaty, ktorá je aj v samotnej mandátnej zmluve nazvaná odplatom za úspech, boli v predmetnej zmluve nastavené podstatne prísnejšie, oproti podmienkam na vyplatenie fixnej odmeny, keďže je samozrejmé, že odplata za úspech je viazaná na úspešnosť spoločnosti v konkrétnom kalendárnom roku. Skutočnosť, že žalovaná spoločnosť po hospodárskej stránke nebola v roku 2009 úspešná, a nedošlo ku kumulatívne splneniu hlavných cieľov spoločnosti, ktoré boli súčasne hlavnými cieľmi špecifikovanými v článku I bod 1 predmetnej mandátnej zmluvy, je zrejma z podkladov predložených žalovaným, ktoré boli podkladmi pre zasadnutie dozornej rady žalovaného, na ktorom sa hodnotili výsledky spoločnosti za rok 2009 a súčasne túto skutočnosť vo svojich svedeckých výpovediach potvrdili aj svedkovia Ing. C. U., A. X. a Q.. S. Z.. Žalobca v priebehu prvoinštančného konania tvrdil, že podľa jeho názoru ciele spoločnosti sa mali naplňať, nie splniť. S uvedenou argumentáciou sa súd prvej inštancie nestotožnil a uviedol, že podstatná je skutočnosť, že napriek snahe žalobcu, ku kumulatívne splneniu cieľov v konečnom dôsledku nedošlo, preto žalobcovi ani nemohol vzniknúť nárok na vyplatenie variabilnej odplaty, ktorá je u odplatom za úspech, a nie za vyvinutie maximálneho úsilia.

34. Pokiaľ ide o postup v odvolacom konaní z obsahu spisu vyplýva, že odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania. Napadnutý rozsudok, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie verejne vyhlásil, pričom išlo o postup odvolacieho súdu v súlade so zákonnou úpravou § 219 ods. 3 C. s. p., podľa ktorého možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania. Odvolací súd v napadnutom rozsudku poukázal na všetky relevantné skutočnosti, z ktorých vychádzal súd prvej inštancie pri rozhodnutí vo veci. Odvolací súd správne poukázal na ustanovenie § 387 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd skonštatoval vecnú správnosť napadnutého rozsudku a z odôvodnenia vyplýva aj skutočnosť, že odvolací súd reflektoval na dôvody odvolania. Uviedol, že po preskúmaní veci zistil, že súd prvej inštancie poskytol odpoveď na všetky kľúčové otázky sporovej právnej veci, pričom odvolací súd zdôraznil, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že nebol splnený plán stanovený v článku I ods. 1 písm. a/ - i/ mandátnej zmluvy na výkone funkcie z 3.9.2007, čo bolo jedným z predpokladov vyplatenia tzv. variabilnej odmeny mandatára. Tiež dospel odvolací súd k záveru, zhodne so súdom prvej inštancie, že v prípade, ak nebola splnená čo i len jedna z troch kumulatívne stanovených podmienok na vyplatenie variabilnej časti odmeny, nemohol byť nárok uplatnený žalobou dôvodný. Odvolací súd v závere zdôraznil, že súd nemusí vykonať všetky dôkazy navrhnuté stranou konania, ale len tie, ktoré sú dostatočné na preukázanie skutkového stavu, pričom vyhodnotil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu a vec správne právne posúdil.

35. V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že samotný postup súdov oboch inštancií, v súvislosti s dokazovaním, je výlučne v ingerencii súdov a súvisí s ich úvahou o tom, či tvrdené skutočnosti boli dostatočne preukázané, alebo či je potrebné v dokazovaní pokračovať pri zachovaní princípov procesnej

ekonomie. To, že napokon v rámci hodnotenia vykonaných dôkazov a v súvislosti s právnym názorom žalobcu nepovažoval odvolací súd, ani súd prvej inštancie tvrdenia žalobcu za právne relevantné pre rozhodnutie vo veci, nespôsobilo porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces.

36. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny, meritórny produkt prejednávania veci v Civilnom sporovom konaní potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody so zreteľom na ktoré súd rozhodol (3Cdo/146/2013).

37. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je aj možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces, ale pre procesnú stranu nevyplýva právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/2004, I. ÚS 50/2004, I. ÚS 97/1997).

38. Podľa predchádzajúcej právnej úpravy upravenej v ustanovení § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahovalo zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, mohlo ísť o skutočnosť, ktorá zakladala prípustnosť dovolania podľa uvedeného ustanovenia. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016 sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R/2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých extrémnych prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Medzi inými uviedol dôvody, so zreteľom na ktoré dospel k záveru, že žalobe nie je možné vyhovieť. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom priečiacim sa zákonu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Obdobne prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. nezakladá účinky umožňujúce meritórne dovolací prieskum a nevyvoláva ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočívalo na nesprávnych právnych záveroch. Prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. nezakladá ani nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov, alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

39. Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa Článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/1997).

40. Vzhľadom na vyššie uvedené, dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ nedôvodne namietal existenciu vady zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. f/ C. s. p. Preto dovolací súd dovolanie žalobcu proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu, podľa § 447 písm. c/ C. s. p., ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

41. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanému ich náhradu nepriznal, pretože mu preukázateľne žiadne nevznikli.

42. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od

01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.